

[Socialministeren.]

tekst, som jeg intet har at indvende imod, men det var arbejdsministeren, der var betænkelig, men jeg tror, hans betænkelighed er overvundet.

Dernæst er der ændringerne til § 111, hvor man først udtager bestemmelsen om, at amtsrådet kan fastsætte en betaling pr. opholdsdag. Jeg tror, der er sket en misforståelse i den sag. Vi har ment, at det var hensigtsmæssigt, at det blev en dagtakst. Det drejer sig om de tilfælde, måske endda få tilfælde, hvor der er tale om, at klienterne selv skal betale en del. Det vil efter vor opfattelse i ministeriet være en fornuftig løsning, at amtsrådet fastsætter en betalings- takst pr. dag. Det berører ikke forholdet imellem de offentlige myndigheder overhovedet.

Op dernæst spørgsmålet også til § 111, tilføjelsen, som jeg forstår at retsforbundet har stillet forslag om, og som hr. Kurt Brauer var så overordentlig glad ved. Jeg er nu knap så glad ved forslaget, som der er givet udtryk for. Jeg tror nok, at det ville være lige så hensigtsmæssigt, at vi bevarede den oprindelige fordeling med 75 pct. af udgifterne til staten og 25 pct. til kommunen eller amtskommunen. Hvis vi lader staten betale det hele, er jeg bange for, at den kommune eller amtskommune, hvor institutionen ligger, trods alt vil få en bedre stilling end andre, og jeg forudser, at der vil komme et ret så kraftigt pres på socialministeren for at få staten til at betale hele udgiften til en række institutioner, ikke alene de 2, der er nævnt her. Jeg skal nok stå imod i den tid, jeg har fornøjelsen at være minister, men det er jo også en lov, der gælder langt ud i fremtiden formentlig, og derfor synes jeg, man endnu en gang skal overveje, om det også er rigtigt, at man fraviger det oprindelige princip, som jo er lettere at administrere, og som jeg er sikker på vil give en rimelig løsning.

Ændringsforslaget med hensyn til igangsættelse vil jo betyde en hel del ændringer i forhold til det, man havde regnet med, og det betyder, at de mange forskellige refusionsregler, vi kender i det nuværende system fra forsorgsloven, børneforsorgsloven, omsorgsloven, revalideringsloven, mødréhjælpsloven, husmoderaflønningsloven, hjemmehjælpsloven osv., vil komme til at gælde i et

år mere med det administrative besvær og de uheldige bivirkninger, som det vil medføre. Mødehjælpen og revalideringscentrene må i yderligere et år fungere uden statens regie i en opbrudssituation, og dette kan næppe heller være hensigtsmæssigt. Børne- og ungdomsværnene skal også fungere videre i et år, og det giver også visse komplikationer. Således kan der nævnes en lang række vanskeligheder, som er en følge af, at man udsætter ordningens igangsættelse. F. eks. skal efter forslaget en person, der har været på hjælp i 3 år, tages op til en undersøgelse og en eventuel vurdering af, om der er mulighed for at finde en bedre løsning. De muligheder er der ikke i den nuværende lovgivning.

Der er rejst nogle spørgsmål i forbindelse med finanseringen, og dertil vil jeg gerne sige, at jeg er enig med de ordførere, der har givet udtryk for, at man gerne ville videre ad vejen i retning af bloktilskud og helst fuldt bloktilskud også i den sociale sektor. Men som jeg gentagne gange har sagt, er situationen den, at de sociale udgifter falder så forskelligt i kommunerne, at det er meget svært, måske endda umuligt, at udarbejde et sæt objektive kriterier på grundlag af behov, som kan dække området, således at vi får de penge, staten skal betale, bredt ud på en sådan måde, at kommunerne indbyrdes kan være tjent med det. Det var det, der fik os til i vinter at afstå fra at gå videre end til 50 pct. i forslaget. Vanskelighederne består stadig, men vi vil naturligvis i ministeriet — og arbejdet er allerede sat i gang — gøre, hvad vi kan for at analysere forholdene og derigennem få en chance for at finde frem til muligheder for at gå videre ad den vej. Jeg er ikke i tvivl om, at vi vil kunne gå væsentlige skridt videre med hensyn til at nedsætte de direkte procentrefusioner, men jeg er skeptisk over for, om vi vil kunne finde sådanne kriterier frem, at vi vil kunne gå til 0 pct.

I forbindelse med udsættelsen blev forholdet til kommunerne også nævnt af en række ordførere. Naturligvis har jeg haft lejlighed til både nu og før at have nøje føling med, hvordan man ser på forholdet i kommunerne og specielt da i de organer, der repræsenterer kommunerne. Her er man efterhånden helt enig i, at det er uhensigtsmæssigt at foretage videre udsættelser. Man er halv-